

har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. Silva de Lapuerta, og dommerne J. Makarczyk og P. Kūris (refererende dommer); generaladvokat: F. G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 10. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (»adgangsdirektivet«), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF af 7. marts 2002 om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (»tilladelsesdirektivet«), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (»rammedirektivet«), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (»forsyningspligt-direktivet«), idet det ikke har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme disse direktiver.

2) Storhertugdømmet Luxembourg betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 190 af 24.7.2004

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 10. marts 2005

i sag C-240/04, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien (¹)

(Traktatbrud — direktiverne 2002/19/EF, 2002/20/EF, 2002/21/EF, 2002/22/EF — elektroniske kommunikationsnet og -tjenester — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist)

(2005/C 115/16)

(Processprog: fransk)

I sag C-240/04, angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 226 EF, anlagt den 8. juni 2004, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M. Shotton) mod Kongeriget Belgien (befuldmægtiget: E. Dominkovits), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. Silva de Lapuerta, og dommerne J. Makarczyk og P. Kūris (refererende dommer); generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 10. marts 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (»adgangsdirektivet«), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF af 7. marts 2002 om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (»tilladelsesdirektivet«), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (»rammedirektivet«), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (»forsyningspligt-direktivet«), idet det ikke har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme disse direktiver.

2) Kongeriget Belgien betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 190 af 24.7.2004.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 17. februar 2005

i sag C-250/03, Giorgio Emanuele Mauri mod Ministero della Giustizia, Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano (anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt af Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (¹))

(Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — adgang til advokaterhvervet — bestemmelser vedrørende den eksamen, der giver ret til at udøve advokatvirksomhed)

(2005/C 115/17)

(Processprog: italiensk)

I sag C-250/03, angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i medfør af artikel 234 EF, indgivet af Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (Italien) ved afgørelse af 13. november 2002, indgået til Domstolen den 11. juni 2003, i sagen Giorgio Emanuele Mauri mod Ministero della Giustizia, Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans (refererende dommer), og dommerne C. Gulmann, R. Schintgen, J. Makarczyk og J. Klučka; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 17. februar 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 81 EF og 82 EF samt artikel 43 EF er ikke til hinder for en bestemmelse som den, der er fastsat i artikel 22 i kongeligt lovdekret nr. 1578 af 27. november 1933, som i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen, bestemmer, at bedømmelsesudvalget vedrørende den eksamen, som kræves for at opnå adgang til advokaterhvervet, består af fem medlemmer udnævnt af justitsministeren, nemlig to dommere, en juridisk professor og to advokater, som begge er udpeget af Consiglio nazionale forense (det nationale advokatråd) efter fælles indstilling fra advokatrådene i den pågældende retskreds.

(¹) EFT C 200 af 23.8.2003.

Appel iværksat den 14. februar 2005 af Kongeriget Sverige til prøvelse af dom afsagt den 30. november 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i sag T-168/02, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, støttet af Kongeriget Nederlandene, Kongeriget Sverige og Kongeriget Danmark, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

(Sag C-64/05 P)

(2005/C 115/18)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. februar 2005 iværksat appel af Kongeriget Sverige ved K. Wistrand, som befuldmægtiget, til prøvelse af dom afsagt den 30. november 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i sag T-168/02 (¹), IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, støttet af Kongeriget Nederlandene, Kongeriget Sverige og Kongeriget Danmark, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

1. Ophævelse af dom afsagt af Retten i Første Instans den 30. november 2004 i sag T-168/02.
2. Kommissionens afgørelse af 26. marts 2002 annulleres.
3. Kommissionen tilpligtes at betale Kongeriget Sveriges omkostninger i forbindelse med sagen ved Domstolen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den svenske regering har gjort gældende, at Retten i Første Instans i den appellerede dom har tilsidesat fællesskabsretten.

Retten i Første Instans bemærkede først, at retten til aktindsigt i institutionernes dokumenter, som fastsat i artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 (»forordningen om aktindsigt«), omfatter alle de dokumenter, som disse institutioner er i besiddelse af, og de kan følgelig blive anmodet om at udlevere dokumenter, som hidrører fra tredjemand, herunder bl.a. medlemsstaterne. Retten i Første Instans påpegede, at den såkaldte forfatterregel - dvs. princippet om, at den person, der har udarbejdet et dokument, har kontrol over dokumentet og således afgør, om det kan udleveres, uanset hvem der er i besiddelse af dokumentet - ikke er medtaget i forordningen.

Retten i Første Instans indtog ikke desto det synspunkt, at artikel 4, stk. 5, i forordningen om aktindsigt indebærer, at medlemsstaterne skal have særbehandling, og at forfatterreglen derfor finder anvendelse på dokumenter, som medlemsstaterne har udarbejdet. Som begrundelse for dette standpunkt fastslog Retten i Første Instans for det første, at forpligtelsen til at indhente samtykke i henhold til artikel 4, stk. 5, i forordningen om aktindsigt ellers kunne risikere at miste sin betydning, og at forordningen hverken har til formål eller til følge at ændre national ret. Medlemsstaten er ifølge Retten i Første Instans ikke forpligtet til at begrunde den anmodning, der indgives i henhold til artikel 4, stk. 5, i forordningen om aktindsigt.

Den svenske regering finder imidlertid, at der hverken i nævnte bestemmelse eller i andre af bestemmelserne i forordningen om aktindsigt kan hentes nogen klar og utvetydig støtte for den fortolkning, som Retten i Første Instans har anlagt. Under disse omstændigheder kan ingen af de argumenter, som Retten i Første Instans har lagt til grund for sin fortolkning, hverken alene eller sammenholdt med andre argumenter, begrunde en tilsidesættelse af den grundlæggende regel, som forordningen om aktindsigt er baseret på. Det er i henhold til forordningen den institution, som er i besiddelse af et dokument, der afgør, om dokumentet skal udleveres. Hvis ingen af undtagelserne til reglen om udlevering i artikel 4, stk. 1-3, i forordningen om aktindsigt finder anvendelse, skal dokumentet udleveres. Pligten til at indhente samtykke efter artikel 4, stk. 5, i forordningen om aktindsigt er en processuel forskrift, som også ville opfylde sit formål, selv om medlemsstaten ikke havde en absolut vetoret. Den omstændighed, at der ikke består nogen vetoret, medfører heller ingen ændring af national ret.

Efter forordningen om aktindsigt kan en beslutning om afslag på aktindsigt kun træffes med henvisning til én af de undtagelser, der er fastsat i artikel 4, stk. 1-3. Hvis den pågældende medlemsstat ikke anfører nogen begrundelse for sit afslag på at udlevere et dokument, risikerer medlemsstaten således, at institutionen ikke er i stand til at fastslå, at der foreligger et særligt behov for fortrolighed, som kan begrunde, at dokumentet i henhold til undtagelserne til hovedreglen om udlevering i forordningen om aktindsigt ikke skal udleveres.